

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
24 У 24514/21
Дана 6.7.2023. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Богдановић, председника већа, Јелене Тишма Јовановић и Миње Бикицки, чланова већа, са судским саветником Катаринком Јевтић, записничарем, у управном спору по тужби тужиоца АА, ..., чији је пуномоћник Весна Поповић, адвокат из Београда, Његошева број 19а, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак-Београд, Кнеза Милоша број 20, ради поништаја решења број: 434-00-00289/2021-39 од 5.8.2021. године, у предмету утврђивања накнаде за коришћење јавне површине за 2020. годину, у нејавној седници већа одржаној дана 6.7.2023. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак-Београд број: 434-00-00289/2021-39 од 5.8.2021. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновни поступак и одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени, Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак-Београд да тужиоцу АА, ... накнади трошкове управног спора у износу од 24.750,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, ставом првим диспозитива, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена на решење Градске управе града Београда, Секретаријата за јавне приходе, Сектора јавних прихода за подручја градских општина, Одељења Стари Град, број: XXVI-01-439-1ЈППГ/193/2021-018 од 9.3.2021. године, а ставом другим диспозитива одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка. Ожалбеним решењем тужиоцу је утврђена накнада за коришћење јавне површине за 2020. годину, за оглашавање за сопствене потребе и за потребе других лица, за рекламни пано ближе означен у диспозитиву ожалбеног решења, на адреси у ул. ..., у Старом Граду, за период од 1.1.2020. године до 31.12.2020. године у укупном износу од 1.395.942,30 динара.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 22.10.2021. године и уређеном поднеском од 3.12.2021. године, преко пуномоћника, тужилац оспорава законитост

решења туженог због повреда правила поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Истиче да је неспорно да се средство за оглашавање не налази ни на једној од површина које су дефинисане као јавне површине, већ на фасади објекта у приватном власништву, због чега не постоји основ за наплату ожалбеним решењем утврђене накнаде и с тим у вези указује на одредбу члана 44. Закона о оглашавању. У прилог наведеном указује и на мишљење Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре број: 011-00-00562/2019-07 од 03.04.2020. године. Указује да се рекламним паноом не врши утицај на расположивост, квалитет или неку другу особину јавне површине, што је, према наводима из оспореног решења, био основ за утврђивање предметне накнаде, на коју околност је као доказ уз поднесак од 20.6.2023. године доставио суду налаз и мишљење судског вештака за област грађевинарства-ужа специјалност геодезија од 18.5.2023. године. Наводи и да је оспорено решење засновано на битној повреди правила поступка из члана 141. став 1. тачка (4) Закона о општем управном поступку, с обзиром да не садржи разлоге о одлучним чињеницама од значаја за решавање ове управне ствари. На основу изнетих и других разлога наведених у тужби, предлаже да суд усвоји тужбени захтев, поништи оспорено решење и предмет врати туженом на поновно одлучивање, као и да обавезе туженог да тужиоцу накнади трошкове управног спора за састав тужбе у износу од 30.000,00 динара. У поднеску од 20.6.2023. године тужилац је исказао трошковник за састав тог поднеска у износу од 45.000,00 динара, али није истакао захтев за накнаду трошкова управног спора у складу са тако опредељеним трошковником.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, обавестио суд да остаје при разлозима из оспореног решења. Предложио је да суд тужбу, као неосновану, одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је првостепени орган ожалбеним решењем утврдио тужиоцу накнаду за коришћење јавне површине за оглашавање за сопствене потребе и потребе других лица за 2020. годину, на адреси ..., Стари Град, за период од 1.1.2020. године до 31.12.2020. године, у укупном износу од 1.395.942,30 динара, на основу података којима располаже, а који су од значаја за утврђивање предметне обавезе, сагласно Одлуци о накнадама за коришћење јавних површина за територију града Београда. Основ утврђивања накнаде је рекламни пано, односно средство за оглашавање на зградама, оградама и сл. и оглашавање на посебним објектима на другим површинама, по решењу Градске управе града Београда, Секретаријата за саобраћај, Сектора за путеве број: IV-07 344.19-575/2020 од 8.12.2020. године. Тужени орган је, у поступку по жалби, нашао да је првостепеним решењем правилно утврђено чињенично стање, те да је правилном применом законских прописа тужиоцу утврђена предметна накнада. Ценећи жалбене наводе тужени је нашао да је првостепеним решењем, сагласно одредби члана 3. Одлуке о накнадама за коришћење јавних површина за територију града Београда, правилно утврђено да је тужилац обвезник накнаде за коришћење јавне површине, односно корисник јавне површине по решењу Градске управе града Београда, Секретаријата за саобраћај, Сектора за путеве, број: IV-07 344.19-552/2020 од 21.12.2020. године. Ценећи жалбене наводе да се фасада стамбено-пословне зграде не може сматрати јавном површином, да се постављање плаката и других огласних средстава може вршити само уз сагласност власника и да власник паноа нема никаквог утицаја на јавне површине које се налазе око ње, тужени је нашао да су исти без

утицаја, будући да је правилно утврђено да су средства оглашавања постављена на спољашњу страну пословног објекта, односно на фасаду, у складу са назначеним решењем од 21.12.2020. године, те следствено томе врше непосредни утицај на расположивост, квалитет или неку другу особину јавне површине, за коју надлежни орган јединице локалне самоуправе даје одобрење за постављање, а на основу чега се утврђује и предметна накнада. Сагласно наведеном, са позивом на одредбе члана 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији и применом одредбе члана 2. став (1) тач.2 и става (4), чл.3 и чл.6. Став (1) Одлуке о накнадама за коришћење јавних површина за територију града Београда и Тар.бр. 2. тач.2.под.1) Тарифе накнада за коришћење јавних површина, тужени орган је одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 141. став (4) Закона о општем управном поступку ("Службени гласник РС" бр. 18/16 и 95/18) прописано је, између осталог, да образложење мора да буде разумљиво и да садржи кратко излагање захтева странке, чињенично стање и доказе на основу којих је оно утврђено, разлоге који су били одлучујући код оцене сваког доказа, прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на одлуку из диспозитива.

Одредбом члана 102. став (1) истог закона прописано је да орган утврђује чињенице и околности од значаја за поступање у управној ствари.

По налажењу Управног суда, основано се наводима тужбе указује на незаконитост оспореног решења, будући да је тужени повредио правила поступка прописана одредбом члана 141. став (4) Закона о општем управном поступку, јер разлози дати у образложењу оспореног решења не произлазе из списка предмета и не упућују на одлуку у диспозитиву истог. Не може се прихватити као ваљана оцена туженог да је правилно првостепени орган утврдио да је тужилац корисник јавне површине, па самим тим и обвезник накнаде за коришћење јавне површине, сагласно члану 3. Одлуке о накнадама за коришћење јавних површина за територију града Београда ("Службени лист града Београда" бр. 118/19...114/19), с обзиром да из решења Градске управе града Београда, Секретаријата за саобраћај, Сектор за путеве, број: IV-07 344.19-552/2020 од 21.12.2020. године, која је била основ за утврђивање накнаде, не произлази да је тужиоцу одобрено постављање средстава за оглашавање на јавној површини, већ на фасади пословног објекта у ул ..., на територији општине Стари Град, које место, само по себи, не представља јавну површину, с обзиром да се тај објекат налази у приватном власништву. Поред наведеног, позивање туженог на тарифни број 2. тачку 2. подтачку 1) Тарифе накнада за коришћење јавних површина, која је саставни део наведене Одлуке, без навођења разлога за примену истог, не може се прихватити као правилно, јер представља паушалну примену права. Наведеним тарифним бројем 2. тачка 2. је прописано да се за коришћење површине и објекта за оглашавање за сопствене потребе и за потребе других лица којим се врши непосредни утицај на расположивост, квалитет или неку другу особину јавне површине, за сваки цео и започети м2 простора који се користи, утврђује накнада дневно сразмерно времену коришћења. Тужени није навео доказе који указују да се ради о јавној површини, нити разлоге да тужилац оглашавањем врши непосредни утицај на расположивост, квалитет или неку другу особину јавне површине.

Са изнетих разлога, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у ставу I диспозитива пресуде и вратио предмет надлежном органу на поновно одлучивање, у складу са чланом 42. став 1. истог закона. У извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење о жалби тужиоца, а придржавајући се примедба суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлучујући о захтеву тужиоца за надокнаду трошкова управног спора, Управни суд налази да је тужилац имао трошкове за састав тужбе од стране

пуномоћника из реда адвоката, у износу од 24.750,00 динара, сагласно тарифном броју 44. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС" бр.43/23). Са тих разлога, суд је на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр.72/11...18/20), који се сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима одлучио као у ставу II диспозитива пресуде. Суд тужиоцу није досудио разлику између тражених и досуђених трошкова за састав тужбе, будући да исти нису опредељени у складу са наведеном Тарифом.

Како тужилац у поднеску од 20.6.2023. године није истакао захтев за накнаду трошкова управног спора за састав тог поднеска, у складу са трошковником који је у том поднеску исказан, у смислу члана 163. став 1. Закона о парничном поступку, то суд те трошкове није разматрао.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 6.7.2023. године, 24 У 24514/21

Записничар
Катарина Јевтић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Богдановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БС